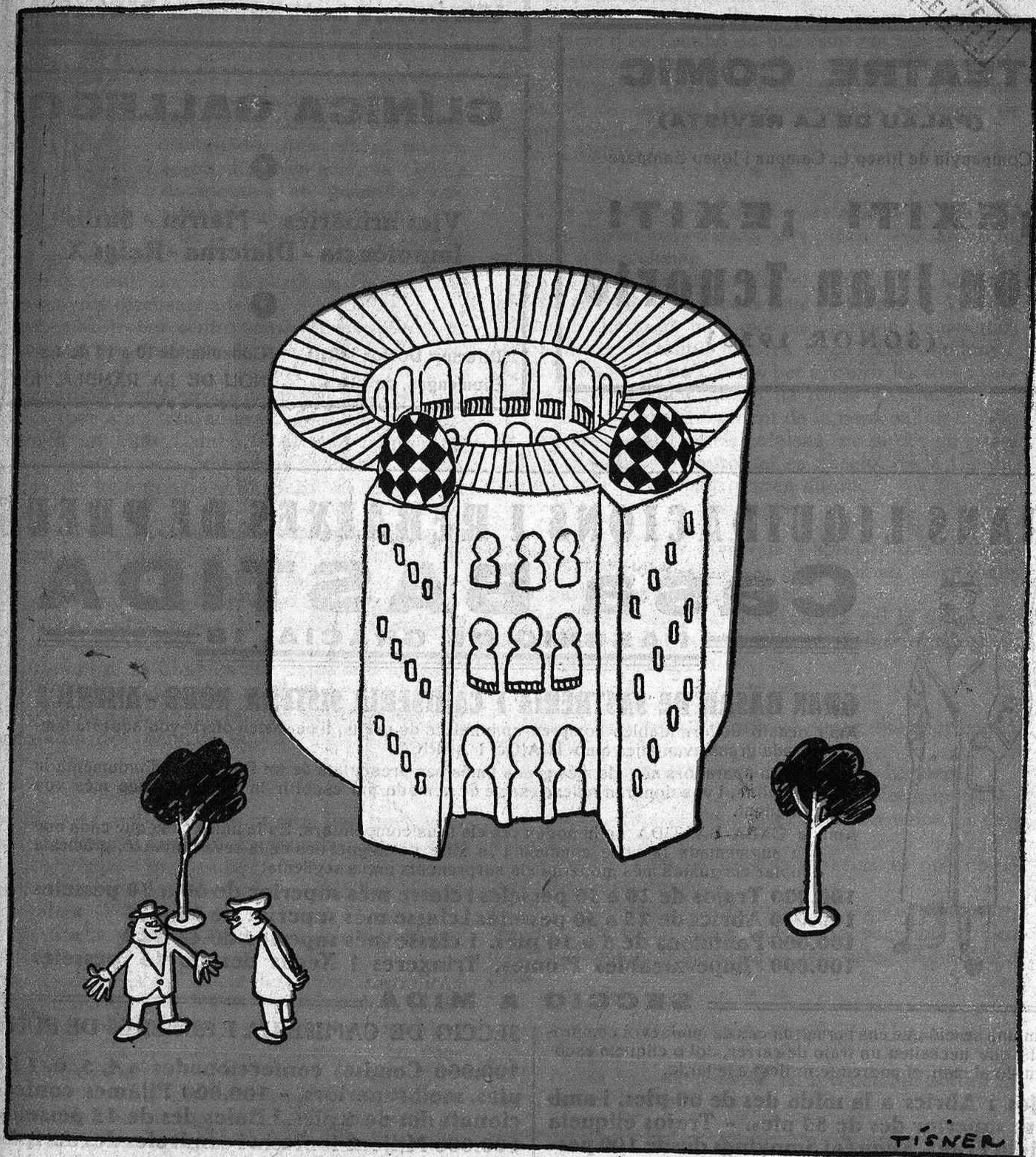

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

- De totes maneres, quan el facin, serà un gran acte.

- Sí; un gran acte de comèdia.

TÍSNER

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

REGISTRADA

"FIELD"

IMMILLORABLE MAQUINA
DE TALLAR CABELL, A

8 PTES.

DEMANEU-LA A

Ganiveteria ARTERO

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Don Juan Tenorio

(SONOR 1935)

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU

Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9

NOU DE LA RAMBLA, 18

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatjes amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes

100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »

100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »

100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escollint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

Obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvi altres presents a proporció amb l'import de la compra

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.

100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriu-re i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendres les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessetes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessetes

Continuem els comentaris curts

COMENTAR curts, és afer d'estratègia. El comentari curt té més mobilitat que l'article, i, com que els de l'altra banda disposen de metralladores, de tanks, i d'armament esmorteïdor més eficaç que la nostra argumentació, la tàctica de moure's en guerrilles ens sembla bona, de moment.

Bona relativament: creiem

que queda sobreentès.

¿Què és necessari per fer un partit de Centre? Diner, i uns senyors disposats a fer-lo.

Lerroux es va trobar centre sense adonar-se'n, i aquest fou tot el seu valor de darrera hora: valor circumstancial.

La desaparició d'en Lerroux del mapa de la política espanyola,—(per ara: tota aquesta mena de gent torna),—deixava un buit. Cambó,—pare de la criatura centre,—, ha estat prou llest per a veure-ho. I ja tenim l'idea de la formació d'un partit de Centre en marxa.

Diner? La Banca. La Banca sap que els partits de Centre—partits dits d'equilibri—, són fructífers. I els Banquers no volen altra cosa que operacions.

Polítics? això rai! N'hi ha més que un foc no en cremaria. Ja tenen l'Alba, aquest valor polític tan extraordinari.

Ja no parlem d'en Chapaprieta, *Nolli me tangere*. De Cambó en parlarem més avall.

L'opinió pública? L'opinió pública no deu ésser pas gaire necessària disposant de Banca i de Polítics.

* * *

Hem dit que Cambó havia estat prou llest per a veure el buit que deixava Lerroux. Expliquem-nos, tot fent una silueta sintètica d'en Cambó.

Generalment va més endavant el polític llest que el polític de talent.

Cambó, tutelat per Prat de la Riba, féu bona figura política.

Mentre va durar la influència diguem-ne «astràlica»—amb permís d'Humbert Torres—, de Prat de la Riba, a llestesa giragonsant d'en Cambó i el fluid del Mesure, marcaren a Cambó l'època de posar-se en condicions d'adquirir gratacels.

Cambó, en els seus darrers temps, té una llestesa que fa figa. Això ens fa suposar que aquest partit de Centre serà altra vegada un avortament o, pel cap alt, un part setmesó.

Miquel Maura no n'ha volgut saber res. I no cal que descobrim que l'obsessió que fa moure Cambó damunt empostissat de la faràndula política madrilenya, és en Gil Robles.

Aquest partit Centre neix perquè no hi hagi ningú més que, en relliscar, es centri.

Els d'en Gil Robles s'hauran dit: els trenta anys de catalanisme d'en Cambó no han estat res més: la bandera catalana posada al fons d'un cartell electoral o de míting. Nosaltres també tenim dret a fer-ho. Ell actua a Madrid de «quatre barrer», nosaltres actuarem de «quatre barrers» a Barcelona.

Ja és això, ja!

* * *

¿Què és impossible negar catalanisme a Cambó?

—Un lliguer ens en donava la prova: —«Cambó ha edificat, a Barcelona».

Es veu que, per aquest lliguer, Cambó ens ha fet el gran favor de no edificar els seus gratacels a Madrid. I ara ja no és gaire fàcil que els hi pugui transportar. ¿D'on ha tret Cambó la seva força? De Catalunya. ¿Què ha fet servir en Cambó per adquirir les seves propietats? La valoració que li ha donat Catalunya.

I consti que el retrobament de la personalitat catalana, que hem anat fent els catalans, no el devem pas a Cambó. Cambó s'ha aprofitat en absolut de la Catalunya que tots els catalans porten dintre.

* * *

Una prova: fins això que s'apropa, fins això de voler-se afincar, a casa, farà els possibles perquè ens pugui parlar tenyit de catalanitat.

Per venir a espigolar a Catalunya cal la disfressa; una disfressa possible, naturalment, però sempre a base de la nostra bandera.

* * *

Ens plauria molt de saber l'origen del mot català «bandarra».

Per què té sons tan semblants amb bandera?

Bandarra: home sense cap mena d'escrúpols.

Bandera: tros de roba que porta els colors o emblemes d'una nació.

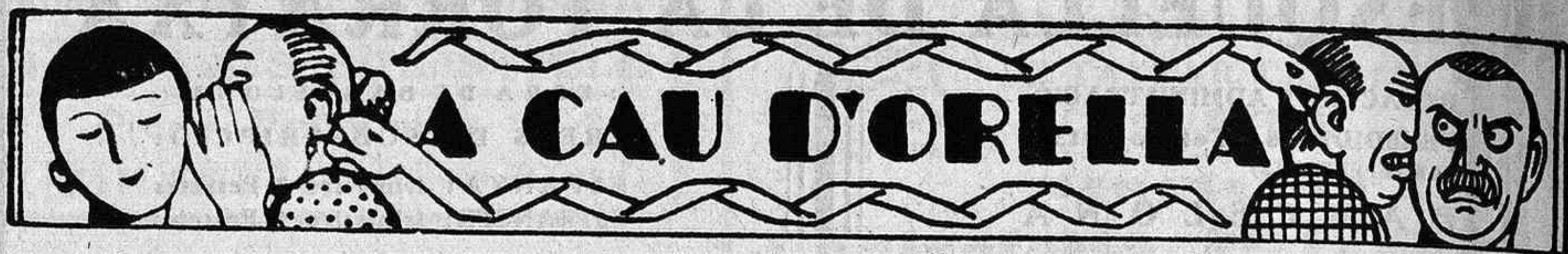
Ajuntem: Tros de roba que abriga el què no té cap mena d'escrúpols...

Hi ha moments que *bandarres i banderes* us sembla que van junts dintre la mateixa sonoritat de les erres o dintre el mateix soroll del bategament d'uns plecs.

Crisi Crisi! Crisi! Diríem millor si diguéssim *fallida absoluta*.

El fracàs ha estat màxim. El 6 d'octubre sortirà al pas d'aquest fracàs.

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

En aquest míting no s'enganyaran pagesos

Es diu que un prohoms de la Ceda, en referir-se al míting que fan diumenge, va llançar aquesta frase:

—«En aquest míting no s'enganyaran pagesos.»

Donem a la frase la nostra absoluta conformitat. En el míting que fa la Ceda a la Monumental el proper diumenge, no s'hi enganyaran pagesos.

Ni s'hi convencerà ningú! Míting d'interessos creats, tots els que hi vagin sabran per què hi van. Els propietaris, per a no perdre l'esperança de poder anar explotant els seus parcers i arrendataris... això sí, sense enganyar-los amb paraules, car en aquest míting no s'enganyaran pagesos. Els que hi siguin arrossegats des de fora, seran també propietaris, o aspirants a Guàrdia d'assalt. Els d'ací, seran un aiguabarreig de gent que no han pogut grimpar en cap partit i ara cerquen l'escala de la Ceda. Ja no parlem dels qui hi aniran amb l'esperança d'un proper endollament.

Descomptats uns quants tafaners desvagats, al míting del diumenge no hi anirà ningú més: gent interessada.

I no és que els de la Ceda no cerquin pagesos per a enganyar-los. No els podran enganyar! Cap pagès, i donem al mot pagès no el sentit d'home de pagesia que té, sinó el sentit de tou que ells li volen donar, es prou pagès per a caure en la trampa de les quatre barres catalanes que ells van posar al cartell, anunci del míting, amb l'única intenció de caçar babaus. A Catalunya la gent no bada, i els vots a la Ceda li vénen d'altres contrades.

**

Els qui també aniran al míting

Els qui assistiren a la sessió del Tribunal d'Urgència, en la qual fou absolta «Maruja» Martínez Sacra la sessió amb molt d'interès. També hi havia moltes individus que lluien al trauc de l'americana l'enssenya dels Sindicats Lliures. Aquests individus presenciaven la sessió amb molt d'interès. També hi havia moltes noies de cabaret i de dàncing. Algunes feien aquesta observació: —«D'homes com Marian Rodríguez —l'amant pesseter del qual es va deslliurar Maruja Martínez—, n'hi ha molts.»

El diari «La Humanitat», fa aquestes remarques en parlar de la vista d'aquesta causa: —«Entre les qui esperaven calia remarcar nombroses dones, amigues de la processada, aquestes, desitjaven, naturalment, que la «Maruja» sortís absolta pel Tribunal, car trobaven justificadíssima la seva acció. Veírem també alguns individus, amb l'enssenya dels Sindicats Lliures a la solapa de l'americana: aquests devien ésser amics del mort.»

Ara, diumenge, en el míting de la Ceda s'hi podran trobar també alguns individus amb l'enssenya dels Sindicats Lliures al trauc de l'americana. La política és cosa de passió, i com tot el que es de passió, atrau els qui tenen la facultat eminent d'apassionar-se, i de

córrer abrandats passionalment pels llocs que caigui

On hem pogut veure més especificat el treball polític de certes corporacions i de certs individus ha estat en les pel·lícules nordamericanes.

..

Garcia Prieto ha resuscitat

Sabeu ¿per què ha resuscitat Garcia Prieto? Per escriure la història gloriosa d'Isabel III.^a.

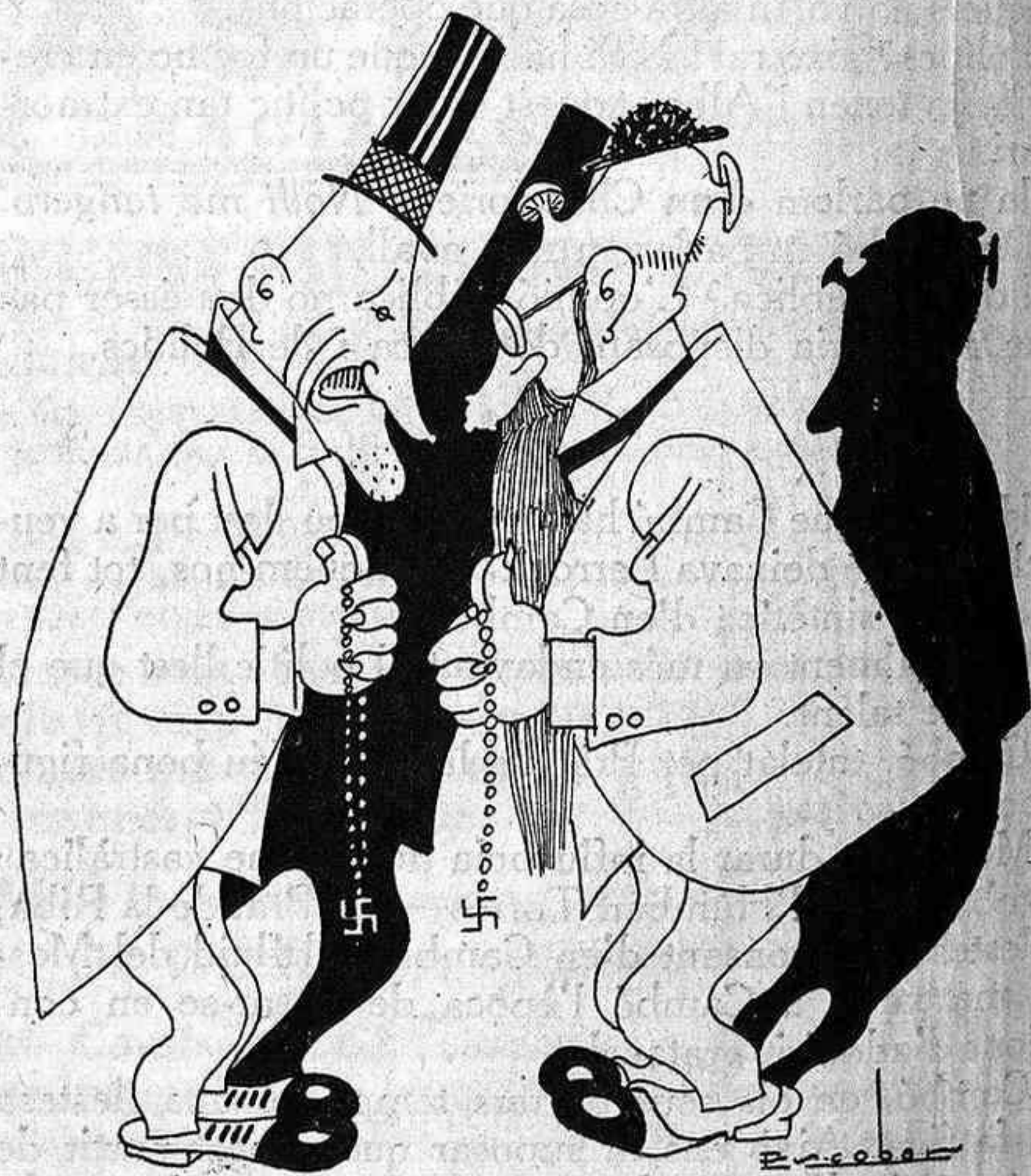
Garcia Prieto torna al món, com hi va tornar Llätzer després de tres dies d'ésser mort. Per això veu les coses amb ulls que li fan pampallugues i parla amb veu de cadàver.

—«Ara per ara, no hi hauran eleccions» —ens diu Garcia Prieto.

—«Sagasta fou un gran home» —ens torna a dir l'ex-diputat—. «El polític que actualment se li assembla més és Martínez Bàrrios.»

—«Alcalà Zamora, fou dues vegades ministre de la Monarquia perquè jo le'n vaig fer! Es tan bé un gran home.»

Després d'aquestes manifestacions, i en secret, fou quan Garcia Prieto va revelar a un amic nostre: —«El que em resta de vida —hauria perfectament pogut dir: el que em resta de mort—, penso dedicar-ho a escriure una gran obra. El títol és enigmàtic, però s'en-

Entre cavernícoles.

—Em fa por la reacció...

—Eh?

—De les esquerres.

—¡Ah!

tén, —«El que ha fet Isabel III, per a la glòria de la Pàtria».

L'amic nostre, davant les paraules cabalístiques d'en Garcia Prieto —distingit ex-cadàver—, li va contestar: —«Que el cel pagui a Isabel III.^a el que ha fet. Nosaltres no sabríem pas com pagar-li-ho.»

**

La Ceda reia...

La Ceda reia, però, en Trabal les cantava clares. —Un amic nostre ens deia: ¿Heu vist «Tabú»? Trabal, dret en el Congrés i davant de la Ceda, em féu l'efecte d'aquell tirador de dard. Sortida del peix, entre la rialla de l'espuma de l'onatge. Paf! Dard certer. I veieu el pobret peix cuejant, però enganxat. Trabal, a la darrera intervenció parlamentària, amb motiu de discutir-se el projecte de mobilització civil del Gil Robles, s'acredità de bon arquero. ¡I qui sap si en el nostre equip del Congrés, els arquers d'ull atent, com el senyor Trabal, era el que més ens feia falta!

Aplaudíem les imatges justes de l'amic. I consti, que si n'haguéssim sabut com ell, paraules semblants hauríem dit en aixecar la copa en honor d'en Trabal en el sopar que alguns amics li dedicaren, fa alguns dies, com merescut homenatge.

**

No se'ls podia tocar...

No se'ls podia tocar, eren intangibles. Si se'ls tocava és tocava la Pàtria.

Sota d'aquest silenci ha relliscat l'«estraperlo», els blats, els carbons, els sucres, els ferrocarrils, l'illa d'Ons, etc.

¿Què se n'haurà de dir de tot això, quan es pugui dir?

El Lerroux, encara opina que no s'ha de deixar dir res... «Que no parlin! Que no parlin!»

Altres opinen com el senyor Lerroux. I fa un any i mesos que plou silenci damunt d'uns senyors que deixen darrera seu un balanç terbolíssim. ¿Per què ha servit aquest silenci imposat? Que qui vulgui allargui i amplii els comentaris!

**

Tots els camins van a Roma

El primer aliat d'en Cambó per fer un partit de Centre, fou l'Honori Maura; comediògraf dolent i polític escanyat. Aleshores Cambó i Honori Maura cercaven el camí de Roma.

L'Honori Maura ha anat a Roma amb les seves pròpies esperdenyetes, representant el partit de les «enjundioses». En el partit de l'Honori Maura, el lloc d'en Cambó l'ocupa la Millan Astray.

Ara Cambó ja compta amb uns quants milions per a la formació d'un nou partit de Centre, segona edició. Aquesta vegada el partit centrista no vol anar a Roma, vol salvar la República. Cambó, Alba i algun altre seran els salvadors.

Però com que tots els camins van a Roma, no podria esdevenir que aquest partit Centre, que ve a salvar la República, es trobés a Roma sense adonar-se'n.

Per sort, res del que organitza en Cambó pot inquietar.

Fa temps que el cap de la Lliga no en toca una que no l'esguerri.

**

Un gran èxit

El va tenir el senyor de Jaumar i de Bofarull en l'acte de lliurar a l'Apel.les Mestres la medalla de la ciutat, amb motiu de la festa del seu homenatge. —«Quin gran orador!»—, deia la gent.

Foren més d'una dotzena els qui ens asseguraren que l'oratori del senyor de Jaumar i de Bofarull eclipsava la d'en Pic i Pon.

—Volen dir? Tant? —exclamàvem nosaltres que no havíem tingut la sort d'escoltar-lo.

—Més, encara! —ens feia un entusiasta.

Aleshores recordàvem el gran èxit que havia assolit el senyor de Jaumar i de Bofarull en aquell seu recordat discurs de Gràcia, en honor de l'Hipòlit Làzaro. Ja aleshores —d'haver-nos estat possible—, l'hauríem lloat com calia.

Ara ens sembla que diem tot el que es pot dir en honor d'ell, escollint les paraules dels seus fervorosos: —Es millor que Pic i Pon!

I consti que ho creiem, i ho repetim a compte nostre! : El senyor de Jaumar i de Bofarull és un orador que té tanta alçada com en Pic i Pon...

O més!

**

Notícies sense importància

I.—¿Serà Manuel Maura el portador del decret de dissolució de Corts? ¿El té ja?

II.—Gil Robles ha desmentit, per quarta o cinquena vegada, que hagi passat pel magí de certa gent donar un cop d'Estat.

III.—Cambó i el seu partit de Centre tenen grans presses.

Ai, que la cosa s'ensorra!

—Sí, sí: com si em diguessis Lucia!

GLOSSARI

Fallida dels tractaments honorífics

Tinc un amic amb el qual coincideixo gairebé sempre en l'aspecte extern de les coses, però no ens avenim quasi mai en qüestions de principi. Així, per exemple, les processons li plauen com a manifestació de fe i de puixança religiosa, i a mí, pels gegants, els capellans vestits a la "grande Doumont", la bullícia, els domassos virolats, els paperets i totes les altres notes de color que aquests actes comporten. Pel mateix motiu, sento una predilecció per a les vestimentes pomposes, les cerimònies de gran estil i les cortesies versallesques, però solament sota el punt de vista de la teatralitat, teatralitat que em fa estimables les òperes, els ballets russos, les canonitzacions de sants i les pel·lícules d'espectacle. El meu amic, en canvi, es sent afectat pel mateix, però com a tribut a la jerarquia.

No fa pas molta estona que comentàvem junts, i amb la disparitat de criteri de consuetud, un article del Reglament de les Milícies de Barcelona, del 31 d'agost de 1820, el qual diu textualment: «La Milícia Nacional no dará guardia de honor a persona alguna por distinguida y graduada». El meu amic veu en això un signe d'irrespectuositat i de descomposició. A mí, em sap greu que la República, en els seus actes externs i tractaments, no s'hagi ajustat d'un bell principi a aquesta norma de ciutadania.

Si reculessim als orígens dels tractaments honorífics, potser trobaríem que l'atribució de Majestat corresponia a un ésser majestuós de debó i que els títols d'Excel·lentíssims, Eminentíssims, Magnífics, etc. s'adeien admirablement a les persones que van usar-los primerament. Però després...!

Ja feien bé aquells monarques asiàtics que no es

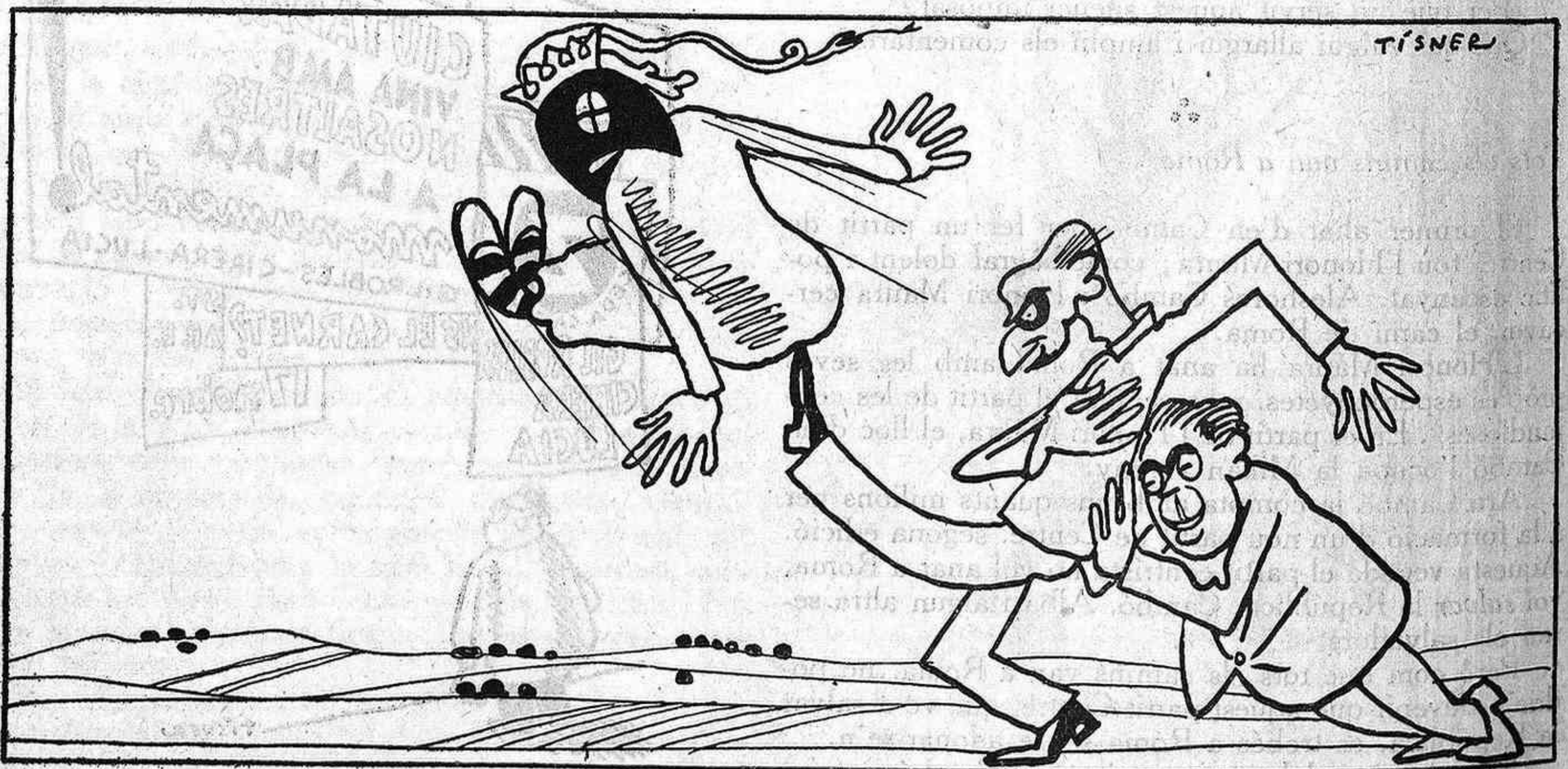
deixaven veure de llurs súbdits, per tal de no fer-los perdre la il·lusió i el respecte. Qualsevol fa cas d'una Majestat desnada, físicament ridícula, menjada pel gam i la sífilis. Tots hem sentit parlar d'algun Sereníssim que agafava el gat com un vulgar pelacanyes. I no ens fiquem en Eminències el talent de les quals estava per sota el nivell de les catifes episcopals i cardenalícies. No oblidaré mai la pinta d'un senyor carregat de creus i d'honors, amb Grandesa d'Espanya i uns títols que no s'acabaven mai, convertit en un lamentable pellingot fisiològic que parlava a glops i feia uns saltironets com una joguina mecànica.

El règim republicà, en canviar el sistema, havia d'establir nous usos i costums i imposar una etiqueta austera i seriosa. No dic res del manteniment de la quincalleria vella, en forma de condecoracions, i de la creació d'unes cintes que hom prodiga a les esposes de determinats personatges de temporada, galindaines que el dia menys pensat veurem lluir a més d'un "grifon" o «pequinès» com a gràcia d'algunes afavorides que senten tant la república com nosaltres el patriotisme de la «Marxa de Càdiç».

Fa riure que els republicans s'entretinguin a prodigar títols d'Excel·lència, Honorable, Il·lustríssims, Senyories, etc. i la rialla es converteix en una ganyota grotesca quan veiem qualche vegada, i cada dia ho veurem més, que en molts casos el més calent és a l'aigüera—com es diu vulgarment—i que aquests tractaments honorífics són una disfressa, una llufa o un sarcasme.

A la República, com a la França de la Convenció, no hi ha d'haver més títol que el de ciutadà, i són molts els qui haurien de fer mèrits per a ostentar-lo amb dignitat. El que distingeix els homes és el talent i les virtuts cíviques, no pas uns tractaments ridículs que a molts que els usen i els malversen, fa l'efecte d'una regadora lligada a la cua d'un gos.

PANICAL.

—Arri allà, trenta anys de catalanisme!

Esports

Cronòmetre

PER QUE HA PERDUT EL BARCELONA?

Ha produït sorpresa als incondicionals de l'equip barcelonista que el Barcelona vagi perdre el primer partit, jugant diumenge a Can Ràbia amb l'Espanyol. I és que molts s'havien fet el càrrec que el Barcelona és invencible i que havia d'acabar la temporada imbatut talment com ha acabat el campionat de Catalunya.

En primer lloc cal considerar que no hi ha mai un pronòstic segur davant d'un Espanyol-Barcelona en què tots els resultats poden esperar-se i cal tenir en compte també que de l'equip de l'Espanyol sencer, al del campionat de Catalunya, hi va un xic de diferència. I ara passem a exposar el per què creiem nosaltres que l'actuació del Barcelona no fou la que calia davant el terrible enemic que per a ell haurà d'ésser sempre l'Espanyol, encara que després aquest mateix equip perdi un partit darrera l'altre, amb enemics més febles que el Barcelona.

Els èxits aconseguits pel Barcelona al campionat català venent tots els seus enemics fins en camp contrari i no perdent un sol partit, els deu al criteri mantingut per l'entrenador de presentar sempre el mateix equip. Partit difícil com el Badalona-Barcelona, en el qual el Badalona aspirava a mantenir com fos la classificació honorable que portava, potser n'ha jugat pocs el Barcelona al curs del campionat regional, però el Barcelona va vèncer perquè presentava l'equip sencer, l'equip del conjunt exacte i dels èxits indiscutibles.

Els partits que el Barcelona ha jugat amb l'Espanyol, els ha fet mancat d'algun dels seus elements. Munlloch no ha jugat cap dels dos partits i al segon fou presentat Barceló d'interior dreta en lloc de Raich, que, si bé el seu joc no és gaire vistós, en canvi, va al lloc de perill, entra sense por als defenses i s'emporta la pilota endavant per donar-la a un company si ell no està en situació de xutar. La substitució de Raich per Barceló no estant Raich lesionat, la creiem una fallida lamentable.

El Barcelona, sense tenir un conjunt tan acoblat comenguany, fou campió de Catalunya l'any passat. Jugà també amb un mateix equip la majoria de partits i quan van començar a produir-se canvis, fou quan aparegueren les actuacions deficientes i els resultats lamentables.

Que no comencin directius i entrenador a seguir el mateix camí. Davant l'empat de les Corts van creure que l'equip no havia jugat com calia i van canviar la davantera posant en Barceló, i el resultat del canvi fou la pèrdua de l'encontre. No ha d'oblidar tampoc el Barcelona que jugant els partits de campionat d'Espanya amb el Levante, les modificacions a la davantera, quan s'havia aconseguit un honorable empat a València, van produir l'eliminació de l'equip.

Cal mantenir invariablement el mateix conjunt, puix que el Barcelona té equip per arribar a campió de Lliga, però aquest equip ha fet un camí exacte en el curs del campionat de Catalunya i s'ha imposat per un marge mínim de tres gols a tots els seus adversaris, excepte l'Espanyol que sempre ha estat per al Barcelona un cas excepcional.

Creiem que un Espanyol d'avui no ha de batre un Barcelona actuant sencer l'equip blau grana i que en canvi ambdós poden fer un excelent paper al campionat de Lliga.

I per acabar direm encara quelcom que ens sembla interessant per al Barcelona, i és simplement que els suplents que té, solament tres són de categoria per omplir el lloc dels jugadors del primer equip i que aquests són Pedrol, Torredesflot i Barceló.

Pedrol és un element adaptable i valent per posar-lo si convé a la davantera quan manqui en Raich, o a l'extrem esquerra quan no pugui actuar Munlloch, puix que jugava d'extrem esquerra al principi d'actuar al Barcelona i aconseguí grans èxits al Terrassa. Barceló pot jugar al lloc de Fernández que és on actuava a Sabadell i on a jugar sempre i no a l'interior dreta, i per fi direm que Torredesflot pot actuar d'extrem dreta i d'esquerra quan calgui.

Ni Pagès no omple a satisfacció el lloc del primer equip, ni Barceló, no pot jugar en altre lloc que d'interior esquerra sense una adaptació, després d'un nombre de partits, a la qual no convé exposar el Barcelona.

Quant a l'Espanyol, cal dir que farà un excel·lent paper pel tercet defensiu que té i per la ratlla mitgera, tota la primera part de la Lliga, si no cerca convèncer, els mitjos flaquejaran i les victòries per mínima diferència aconseguïdes mercès al suport del tercet defensiu, es convertiran en partits perduts per la diferència mínima.

Es d'esperar que els uns i els altres sabran veure a temps els errors.

AQUELL

Altaveu indiscret

¿Haurem de plegar? No! Dels sis resultats solament n'hem encertat exactament un; el del Madrid-Hèrcules i, mitjanament Betis-Ossassuna i Atlètic de Madrid-Ràcing.

La sorpresa del dia la va donar el València guanyant per cinc gols a cap el Sevilla i també el seguí en ordre de mèrits pel camí de les sorpreses l'Oviedo, deixant-se empatar per l'Atlètic, de Bilbao a domicili.

A continuació van els partits de la propera data amb el pronòstic que no aspirem pas que ens sigui favorable, però que llencem ja un xic alligonats després dels primers partits.

Barcelona-Atlètic Madrid, 2-1.

Madrid-Espanyol, 2-0.

Ràcing-València, Empat.

Sevilla-Oviedo, Empat.

Ossassuna-Hèrcules, Victòria mínima Hèrcules.

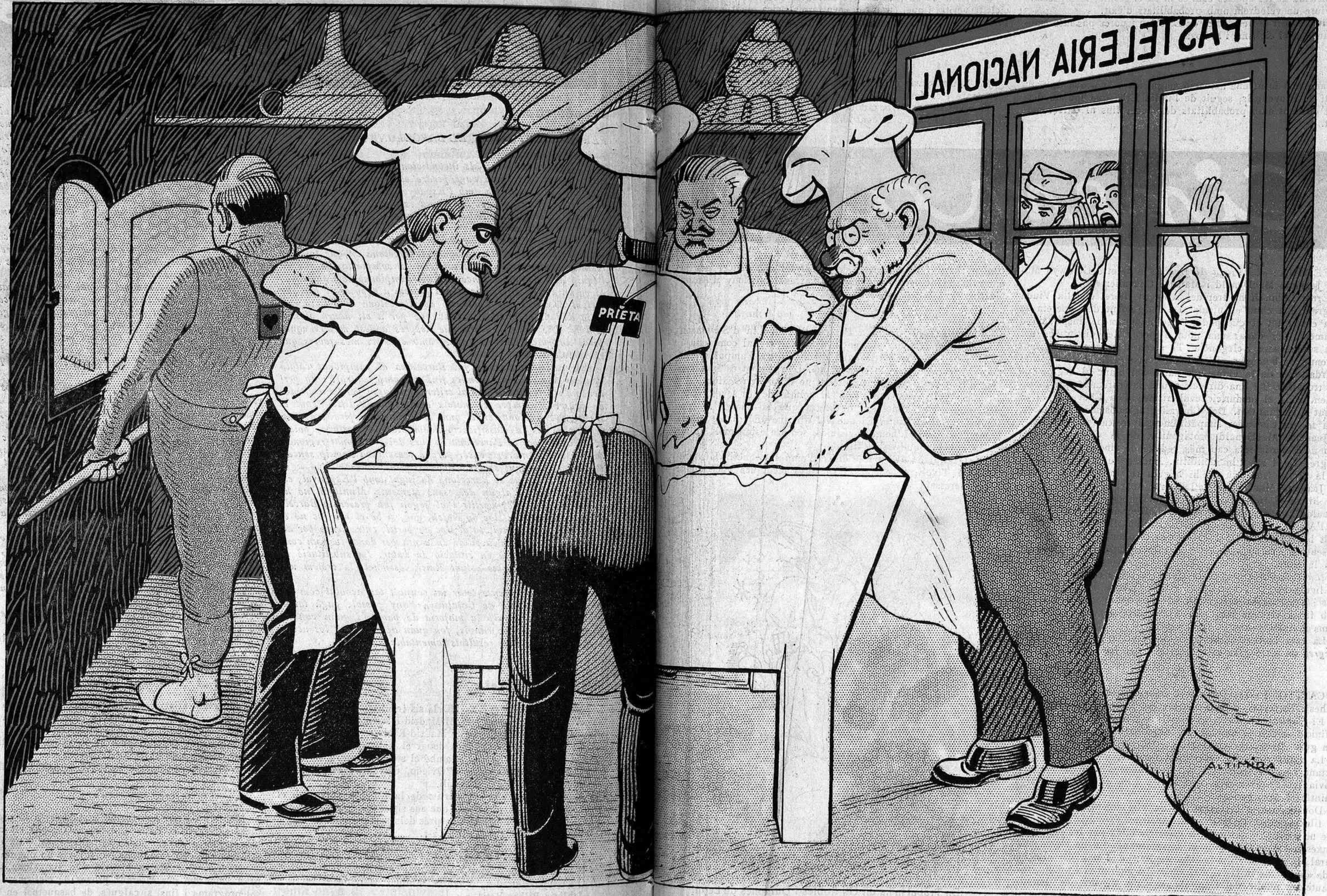
Atlètic Bilbao-Betis, 2-1.

Montgrell, atleta complet. Ha guanyat la Unió Catalana de Federacions Esportives un xic de categoria amb aquesta prova que ha organitzat més bé que altres. No creiem en l'eficàcia de l'organisme federal, però en la prova de l'atleta complet cal reconèixer que ha reeixit feliçment.

La victòria de Montgrell s'havia de donar per descomptada.

Montero i Prior han fet un trist paper a la prova dels «sis dies» correguda a París. Cal reconèixer que els corredors nacionals, en pista, no poden fer altre cosa, puix que Espanya està mancada de velòdroms per tal que no puguin entrenar-se.

No fora possible, a Madrid o a Barcelona, construir un gran velòdrom per alternar proves de ciclisme i boxa en un sol programa i fins, si calgués, de basquetbol en pista. Potser

INSISTENCIA. — Ells, vinga fabricar pssos dels que no plauen a ningú.

pel sistema de les apostes com es fa en el frontó, fóra possible fer viure un velòdrom amb probabilitats d'èxit.

Viu l'esport de les curses de Llebrers i no es pas més emocionant que el ciclisme i la boxa.

**

Campamà forní una actuació magnífica a la prova de Sant Martí de Provençals, seguit de l'italià Erba que fou un destacat element amb probabilitats de vèncer fins al darrer moment.

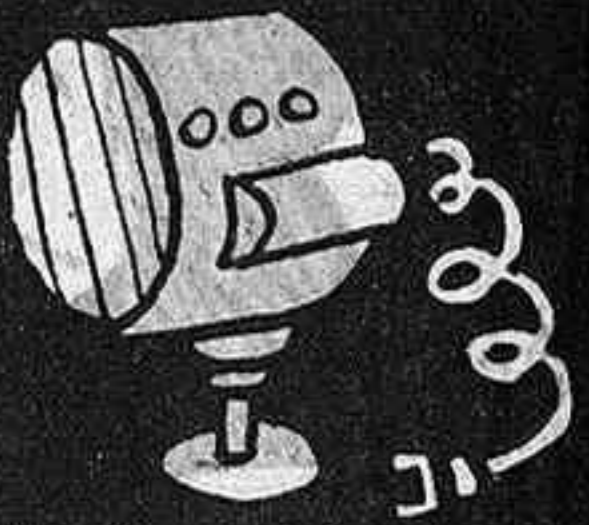
Campamà és un dels nostres corredors que tenen categoria ciclista veritat i que, curant la seva forma física, podria repetir sovint la seva actuació remarcable del diumenge.

**

Joe Louis hauria estat violinista, seguint els consells de la seva mare i el destí ha volgut que fos boxador.

Al revés de molts boxadors que volen ésser boxadors, sovint toquen el violí o el contrabaix en lloc de combatre.

Cinema

FEMINA: «La Viuda Alegre» de la «Metro Goldwyn Mayer, Jeanette MacDonald i Maurice Chevalier.

Ernst Lubitsch ha tret del rebregat llibret de «La Viuda Alegre», una cinta exquisida. De l'argument de l'opereta se n'ha extret tot el que podia ésser suggeriment, inspiració o basament, per donar una nota d'època. Les distintives del film són riquesa i elegància. Té escenes sorprenents de moviment i de bon gust. Té detalls, com aquells del canvi del guarda-robes de la vídua que passa del blanc al negre, que són troballes. Té una direcció i una interpretació que meravel·len. Fins el «mauricichevalierisme» d'en Chevalier hi és frenat i elegantitzat. Del Chevalier agradosament matusser, n'ha fet un Chevalier simpàticament i frescament elegant.

Jeanette MacDonald protagonista de la «Vídua Alegre» com no l'hauria feta cap més vedette de cinema. «La Vídua Alegre» és el seu film definitiu. Encara que en aquest film de la Metro Goldwyn no hi hagués res més que el treball de Jeanette MacDonald se'l podria anar a veure. I consti que hi ha el treball de tots els intèrprets. La parella Mac Donald-Chevalier, ens ha semblat millor que en «El Desfile de l'Amor». André Berly, Danielle Parolla, Marcel Valle, molt bé. El conjunt del «Màxim's», esplèndid de dones i de presentació, com és esplèndida d'interpretació i presentació tota la cinta.

«La Vidua Alegre», de la Metro — dintre el seu gènere de pel·lícula alegre i agradosa — és exquisida i posada a tot cost i a tot talent. Dependre per dependre, val més fer-ho amb films vistents com «La Vídua Alegre», que amb estafers matussers com «Les Croades».

La casa Metro Goldwyn, es pot apuntar amb «La Vidua Alegre» un altre gran èxit, gran èxit ben merescut.

**

CAPITOL: «Don Quintín el amargao», obra de Carles Arniches i Estrepera, amb musiqueta del Mestre Guerrero.

El Capitol, en obrir, va definir-se simpàticament. Aquella definició semblava marcar una orientació: una orientació de bon gust de triatge en ferm.

La ratlla torta ha esdevingut després, una ratlla desconcertant i perillosíssima. D'«El Jorobado» s'ha passat a «La Novia de Frankenstein» i d'aquest film cavernari a «Don Quintín el Amargao».

«Don Quintín el Amargao» és un film dolent, que vol ésser un film popular. La gràcia de l'Arniches és gràcia de paraula que no arriba, ni de molt, a ésser traduïda per les estrampes pinxesques del «Don Quintín el Amargao». En un cinema del Paral·lel, aquest film podia aspirar a l'èxit de «Rocío» o de «Maria de la O». En el Capitol i amb el seu públic, res. L'autèntic públic del Capitol es podia pensar que una direcció que, en començar marcava un crideteri, el podia portar a altres espectacles que no fossin «Don Quintín el amargao»,

film primari, fet amb vistes de passar un mes sencer per la pantalla de qualsevol cinema del carrer madrileny d'Anton Martín.

**

TIVOLI: Qui portés a l'escena la novel·la d'Stevenson (Castanys per la ràdio pronunciava Stevenson, tal com sona): «The Devil in the bottle» «El diable dintre l'ampolla», no podia ésser altra que la casa «Ufa». L'argument és fantasiós i de difícil realització, naturalment no d'un tot reeixida.

Tant Wells, com Stevenson, al voltant de les seves fantasies, creen una atmosfera de lletra que la imatge no pot traduir; ; cal el llibre. El que vol dir que «El diable dintre l'ampolla», com «L'home invisible», sempre estan molt millor en la novel·la que en el film.

Malgrat això: «El diable dintre l'ampolla» que la Ufa presenta al Tívoli, té encerts i troballes tècniques que fan el film interessant.

**

— ¡En Trabal m'ha dit Gil Robles i Quiñones de Leon!
— Ofereix a Déu tant de martiri... i seràs recompensat!

«Ugñin & nouaiq on sup aiss arrol»

Una calamitat. La nit del diumenge vam caure a l'«Avenida». Ferrer i Blai hi presentava un programa complet. Un film alemany de detectius humorístics, que semblava un saineter madrileny dels pitjors, qualsevol Fernández Lepina o Quiñones Alonso. Després d'un noticiari amb processons i el Papa. I per fi, i com per fer joc amb el públic de les processons, dues pel·lícules mexicanes «El tigre del Yucatán», i «El Fantasma del Convento», bestieses d'allò més primari que hem vist, fetes per actors que semblaven aficionats de cinquena categoria.

No en tenim prou amb els films populars «analfabets» de fabricació pròpia? Els senyors «Ferrer i Blai» han de contribuir a la nostra cultura amb bestieses que el Mèxic comerciant fabrica per a la «indiada»?

Estem ben frescos! I després que es persegueixi el que ens perjudica a fora sense pensar en el que ens corca a dintre!

**

FANTASIOO: «Abdul Hamid», film anglès distribuït per Cifesa.

Una pel·lícula corrent, però que ens fa veure l'ampla visió del cinema d'altres països. Compareu-la amb l'estreta visió del nostre film, fet de «Quintins els amargaos».

Fritz Körner, ens dona una superba encarnació del sultà roig «Abdul Hamid».

Davant d'una pel·lícula oberta, com aquesta, hom sent passar el món, la història, i en treu un profit de meditació. Davant de tantes infelicitats pel·lículades, la impressió és depriment, i que ho digui el nostre estat d'ànim després d'haver vist els films mexicans.

Dedució a fer: Hi ha pobles que dominen el món perquè hi viuen i el saben veure. Ai dels pobles que no passen d'autocontemplar-se i limiten el seu horitzó a la taverna del barri.

**

ASTORIA: «La Venus de Oro». L'argument d'aquest film no és pas nou. La dona que vol ésser estimada per ella matei-

xa i no pel seu diner, ha passat per molts escenaris i per molts films. Malgrat això, «La Venus de Oro», que la casa «Rádio» presenta a l'elegant cinema «Astòria» té un interès. Míriam Hopkins anima la principal figura de la cinta.

**

MARYLAND: «Bocazas» de la Warner, amb Joe E. Brown de protagonista.

En diuen el film més còmic de l'any. Hi vam badallar algunes vegades.

Es un film «bocazas».

**

CATALUNYA: «Es mi hombre», amb Valerià Leon de protagonista.

Sí! Bé! No és pas una pel·lícula menyspreable, però, en veure-la, compararem Valerià Leon amb Fritz Körner, el meravellós intèrpret del soldà Abdul Hamid, i l'horitzó que Carl Gruene ha donat al soldà roig, amb la paret de celobert que presideix el film dirigit per Benet Pejojo.

Sí! Bé! Repetim que no és una pel·lícula menyspreable... Però...

**

Hi ha hagut crític que ha rebutat el film de «La Vidua Alegre» de la Metro Goldwyn Mayer, amb l'excusa que la producció d'Ernst Lúbitsch no seguia pas per pas la conegudíssima opereta.

Remarquem que hem dit «excusa» de rebutada. Ernst Lúbitsch ha millorat extraordinàriament el llibret de «La Vidua Alegre»; n'ha tret antecedents, efectes i detalls que fan l'encís extraordinari d'aquest film.

Sense això la nova edició cinematogràfica de «La Vidua Alegre», seria una filmació més de l'opereta. I ara és una exquisida obra personal.

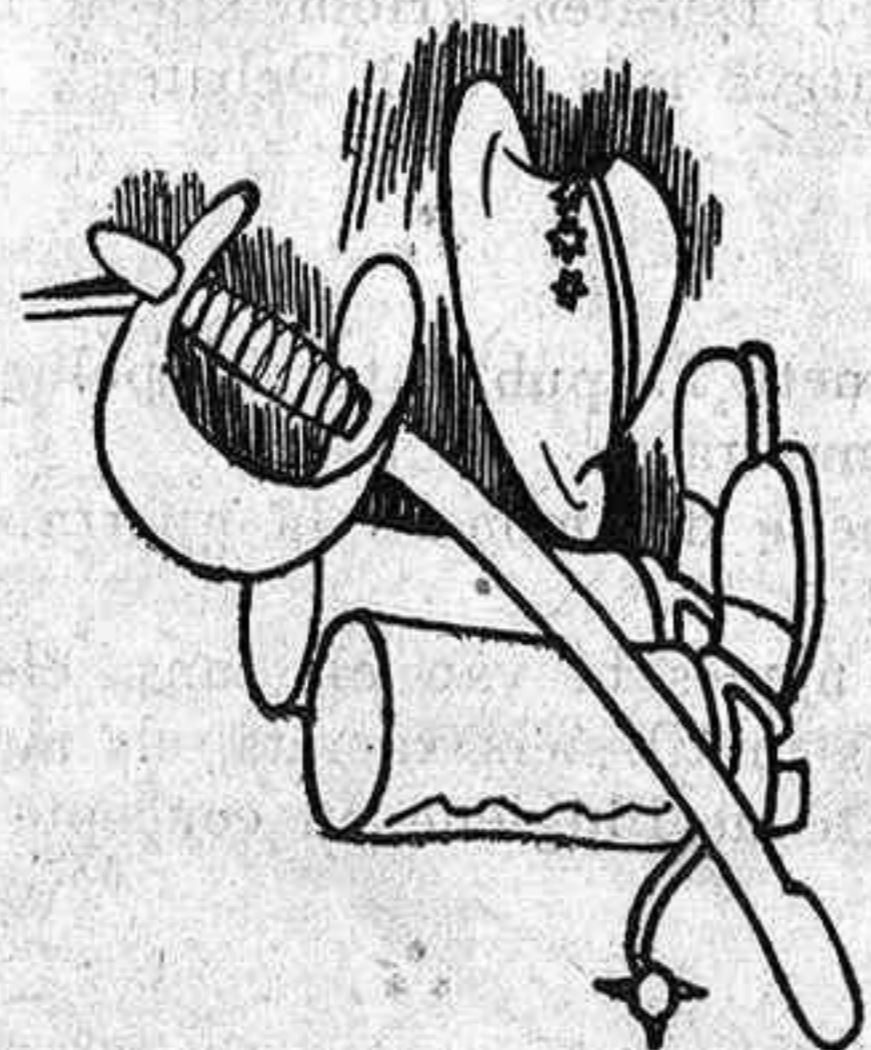
Confessem no entendre les directives «artístiques» de certs crítics. Les «altres directives» tal vegada ens costaria més poc d'entendre-les.

**

croniqueta de la setmana

Atenes: «El General Condylis ha declarat que faria empresonar els caps republicans.»

Ja hi som! També a Grècia ha començat l'era de la pacificació dels esperits!

**

Barcelona: «La Veu» ha dedicat només una dotzena de

ratlles a la mort de Lluís Bello, el gran amic de Catalunya. Cal agrair-li la deferència que ha tingut per al finat.

**

Barcelona: Es diu que Jaume Borràs ha retornat de Madrid amb el ferm propòsit de ficar-se els madrilenys a la butxaca.

Es deu tractar d'un paper que encaixa amb els seus especials dots de primer actor.

**

Madrid: Han votat a favor de la continuïtat de la censura de la premsa els periodistes Pèrez de Rozas, Dar'o Pèrez i el Lerroux.

No en parlem més!

**

Madrid: «El senyor Lerroux ha fet cinc proposicions per a la reorganització del partit radical.»

Que es dirigeixi a Cambó, car suposem que es deu tractar de cinc proposicions honestes.

**

Madrid: «Les intervencions del senyor Trabal promouen incidents».

—Es que el senyor Trabal empra la tàctica equivocada de nomenar les coses pel seu nom.

Assegurem, però, que hi ha vegades que «a so de Trabals s'agafen llebres».

**

Madrid: Ha dit Garcia Prieto, el cadàver: «No quiero entorpecer lo más mínimo el régimen que el país se ha dado. Respiram!»

**

Barcelona: «Les localitats del míting cedista del diumenge es pagaran a 50 duros».

No hi ha dubte que les ocuparà: «la genuïna representació d'Espanya».

**

Barcelona: El doctor Mur, després de fer d'esquirol una llarga temporada, es queixa que li han pres el pèl.

Nosaltres crèiem que «el mur de les lamentacions» era a Terra Santa.

**

Barcelona: El senyor Jaumar de Bofarull vol que els regidors vagin a peu.

El senyor Jaumar de Bofarull té dos autos magnífics.

Tot s'explica. Allò de les classes.

**

Barcelona: A l'Ateneu discuteixen un d'Esquerra i un de la Lliga.

—El senyor Trabal pot parlar tres hores sobre qualsevol tema. Això el de l'Esquerra.

Ara el de la Dreta: —«La majoria dels nostres homes en poden parlar quatre sense cap tema o fent odes a Catalunya i als trenta anys de catalanisme.»

**

Barcelona: L'Alcalde accidental senyor Jaumar de Bofarull, ha suprimit l'almoïna que la secretaria de l'Ajuntament donava als pobres.

Això queda compensat, però. Les Monges que aquests dies han visitat la Casa Gran se n'han anat totes amb un bitllet de cent pessetes.

Autèntica caritat cedista.

**

Madrid: «Royo Villanova, l'Ateneu, ha combatut l'Estatut de Tànger».

Aquests Estatuts seran la mort d'en Royo i Villanova. Morirà amb un Estatut a la boca, com si rosegues un os.

**

Barcelona: Paraules d'en Pic i Pon:

—«Això són maquinacions dels que em volen «niquelar».

Però no el «niquelaran»!

**

Barcelona: Paraules d'en Pic Pon:

«Diuen que volen esbrinar l'origen de les fortunes. Que

ho facin: així es podrà comprovar que tot és fruit dels meus suors i d'haver treballat tota la vida».

**

Barcelona: El senyor de Jaumar cada vegada que rep els periodistes compra una caixa de tabac.

El senyor de Jaumar compra una caixa de tabac cada dos mesos.

**

Madrid: El doctor Maraño, després d'haver omplert els mercats de llibres vulgaritzadors dels estats inter-sexuals, sembla estar disposat a formar un monopoli d'alcohol, en companyia de Cambó, Alba i altres.

El doctor Maraño és conseqüent: explota sempre les flaqueses humanes.

**

Barcelona: Un gestor municipal de la Ceda s'ha expressat així: —«Estic decidit a procedir sense contemplacions. El meu programa és aquest: «duro; duro, i duro.»

Estem convençuts de la sinceritat del gestor cedista! ¡Ai, això del «duro»!

**

Barcelona: La darrera vegada que l'Ajuntament va fer bons per als pobres, en temps d'en Pic, aquest els va enviar als centres polítics sense mirament de colors.

Ara, el senyor de Jaumar els ha enviat a les parròquies, als bisbes i als centres de la «Ceda».

A qui escolta el de Jaumar, el primer que li diu és que no fa política.

**

Madrid: D'«El Debate». «Homenaje a Larregla». Quins homenatges més d'«El Debate»!

**

Roma: «Marinetti ha publicat una apologia de la guerra.» N'extraïem una frase:

«L'única higiene del món és la guerra.»

Naturalment!

A la guerra només hi van els sans, els joves. Resten a casa els vells, els inútils, els xacrats, els malalts.

El Marinetti té de l'higiene un concepte absolutament futurista.

**

Roma: Altra frase de l'apologia de la guerra de Marinetti: «La guerra és bella, perquè crea noves arquitectures, com les geometries volants dels avions i dels pobles incendiats.»

Pobre Marinetti! Sempre ho hem dit que aquest poeta era un tocat de l'ala.

**

Barcelona: «Les quatre barres de la bandera de Catalunya es fan servir per la propaganda del míting del Gil Robles.»

Ja és barra!!

TELÓ ENLAIRE

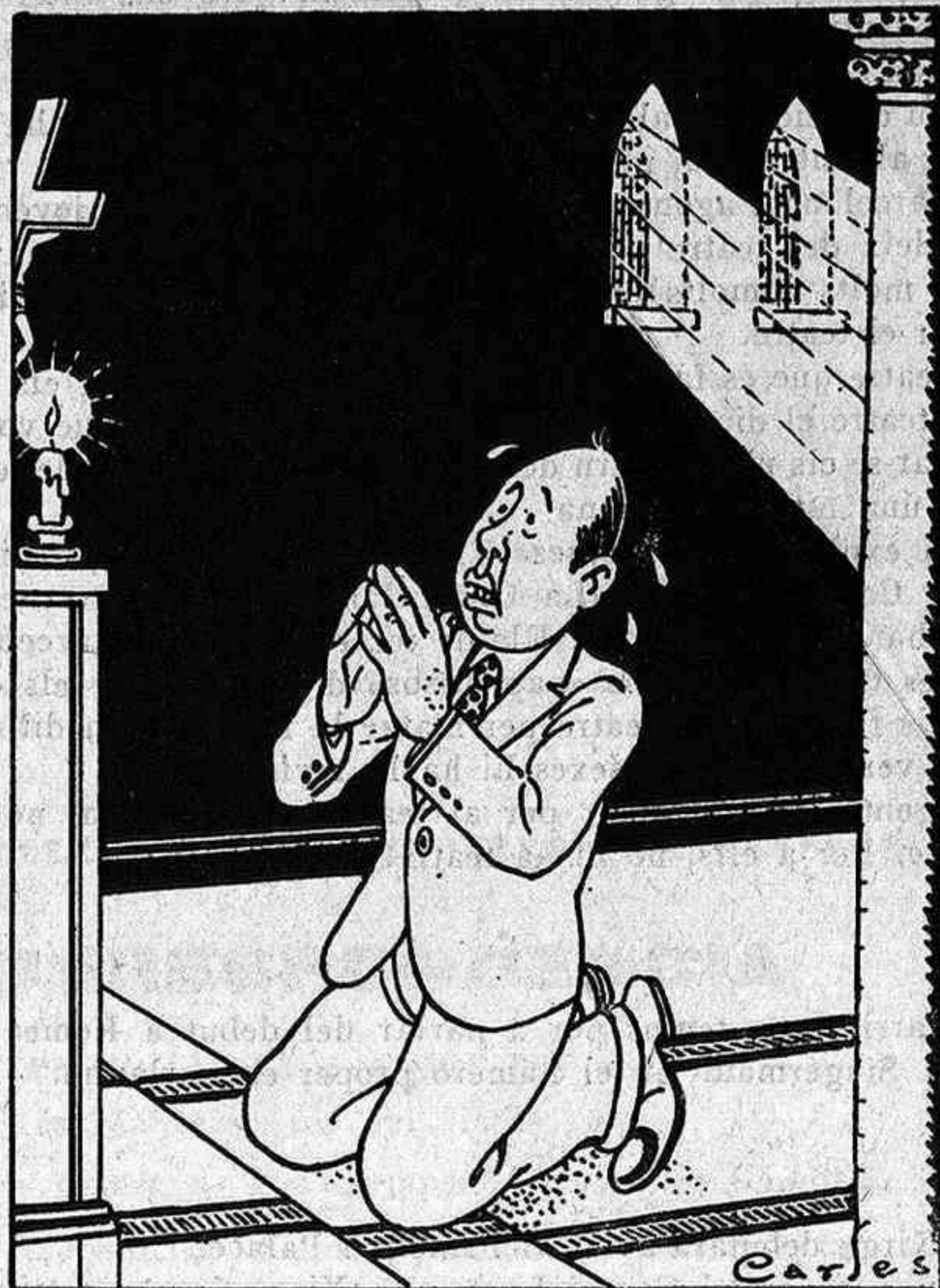
TELO ENLAIRE

L'«Agrupació Teatral Lleó Fontova», dirigida per Ferran Parés, ha estrenat en el «Casal Popular Barceloní», l'obra de Modest Sabater: «Un pas enllà».

Modest Sabater, un autèntic valor de Teatre Català — no ha pas pogut estrenar en cap dels teatres subvencionats per la Generalitat. Aquests teatres, — descomptem Josep Maria de Segarra —, semblen estar reservats a autors que no saben escriure.

«Un pas enllà» ha estat estrenada per una formació amateur que fa per al Teatre de Catalunya el que no fan els actors professionals: enamorar-se d'una obra de solvència, prescindint de la veu de la taquilla.

L'obra de Modest Sabater ens va semblar, en llegir-la, una gran aportació al nostre bon teatre. En veure-la hem constatat valors teatrals de públic, que confirmen el que nosaltres hem dit moltes vegades: el públic no demana rebrecs amb la

Santo Cristo de Lepanto,
démame apuntar un tanto,
y haz que Pérez Madrigal
no me haga quedar mal.

voracitat que els caps de les formacions professionals creuen que els demana: el públic, — no volem dir pas tot —, té un gust i el deure és conrear aquest bon gust, quan precisament es fa al revés: donar menjar, calderada a la fera.

Els elements de l'«Agrupació Teatral Lleó Fontova», traqueren excel·lent partit de l'obra — la gran obra — de Modest Sabater. Mencionem-los tots: les senyorettes E. Castellà, A. Roldan, A. Banús, C. Llach, F. Valero, i els senyors D. Janàriz, F. Parés, A. Roldan i F. Serrat.

Un elogi per al talent d'haver escollit per estrenar una obra dels mereixements d'«Un pas enllà». I un aplaudiment especial per a Ferran Parés, bon actor i bon director d'escena.

**

BARCELONA: «Martes 13», dels germans Alvarez Quintero.

Els Alvarez Quintero han escrit divertides i enginyoses obres de teatre. Ai, las! que «Martes 13» se sent tocada de la fatalitat del nom. L'obra és tan dolenta que sembla efectivament escrita en un dimarts, dia tretze.

**

VICTORIA: «El abanico japonés», és, segons l'empresa, «una obra predilecta de familias».

«Obra predilecta de familias»? Què deu voler dir això?

**

NOU: «La canción del desierto». Ens plaurà molt que no sigui aviat: «La canción en el desierto».

*

—Encara no cauen?

—Encara els vols fer caure més avall del que han caigut?

No ens interessa gaire: ho confessem! No ens interessa gaire el teatre que es fa en la gairebé totalitat dels teatres de Barcelona.

Arreu del món, — al costat del teatre rebregat —, hi ha un lloc per al teatre nou, pel teatre de renovació.

A Barcelona l'agonia del teatre és manifesta. La joventut prescindeix del teatre perquè no li donen teatre de joventut.

Són molts i molts els de bon gust que s'han determinat a deixar el teatre.

Al teatre que es fa a Barcelona, li queden els vells, els qui van al teatre el dia que fan un bon àpat, els verds, que volen emplenar-se els ulls de carn de revista, i els qui, venint de fora, passen una nit a Barcelona.

Això explica moltes coses. Els vells accepten reposicions de «La Casta Susana», «La Generala», etc., per reveure el que ja han vist, i recordar. Els de tec extraordinari, accepten les obres truculentes dels «papurussos» d'ací i d'allà; els que vénen de fora, van al teatre per matar la nit; ja hem dit que per als verds d'ambdós sexes hi ha la revista.

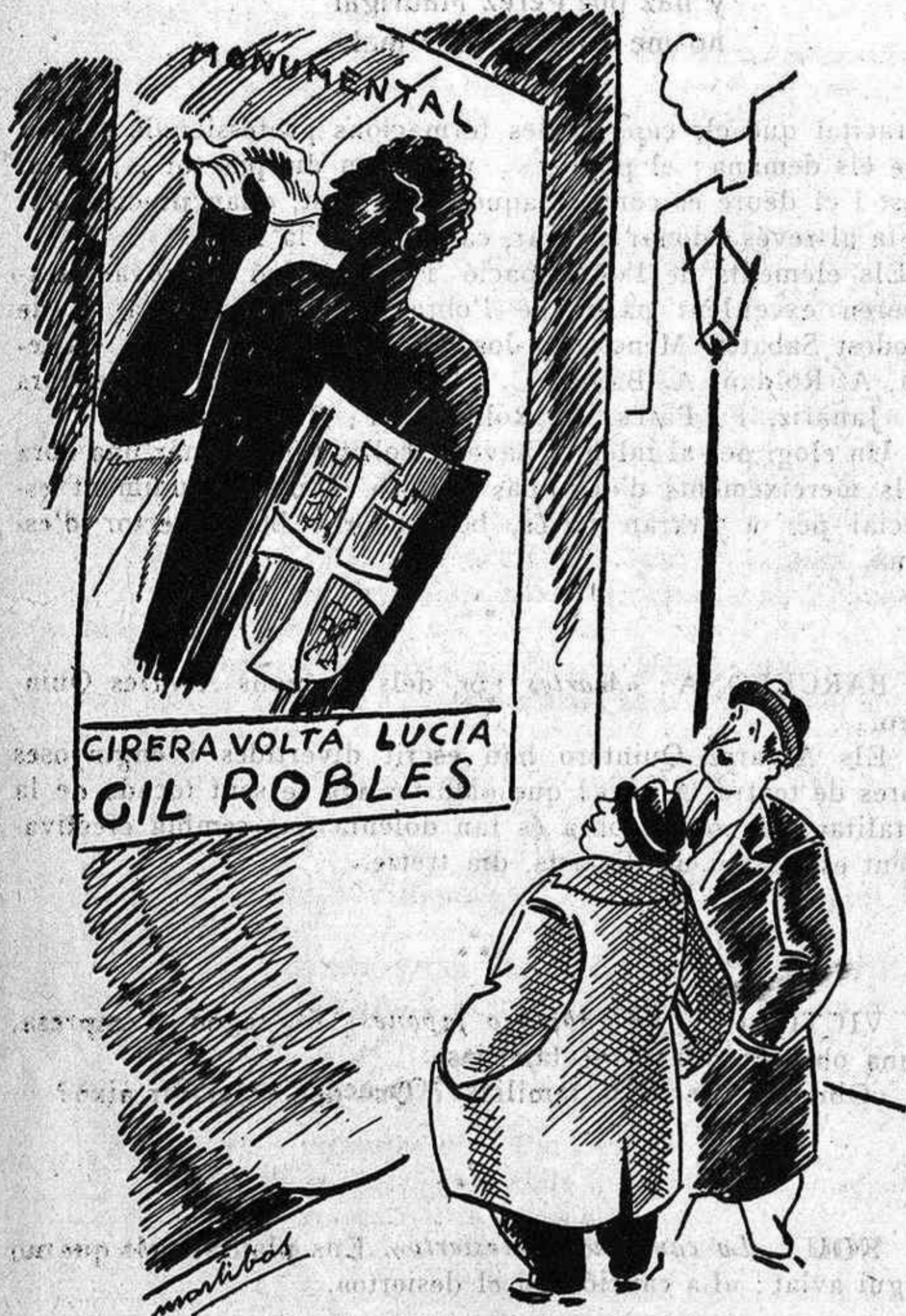
La gent que sent amor per al teatre, a Barcelona, no va al teatre. Per a ells, no hi ha teatre.

**

No arribem a temps per a parlar del debut a Romea de Paulina Síngerman. En el número proper en parlarem.

**

La Xirgu debutarà aviat al Principal Palace. Portarà repertori García Lorca. La Xirgu és una actriu de bon paladar.

—Era un bon cartell.

—I ja ho veus, els ha calgut plegar per moll.

—¡Quina gent, manoi, quina gent! No n'hi ha un pam de net!

Un nom a retenir dintre de la grisor del teatre castellà actual: el d'Alexandre Casona.

«Nuestra Natacha», és l'obra d'un gran escriptor que té coses per a dir.

¡Estem tan habituats al teatre dels autors que no diuen res, ni poden dir res!

ESQUELLOTS

El dia 11 del mes actual es va celebrar o commemorar el dissetè aniversari de l'armistici d'aquella guerra gran que es deia que seria la darrera. En efecte, la tràgica i gegantina lluita tingué tot el caràcter i la grandesa, miserable grandesa, d'un apoteosi.

Però el que són les coses; han passat tot just disset anys i hom sembla que hagi oblidat els milions de morts, de ferits i de mutilats, els pobles destruïts, les hisendes en ruïna i les llars buides o empobrides. Hi tornarem a ésser?

Mentrestant, aquestes organitzacions proletàries d'arreu del món que estan discutint si Marx s'ha d'interpretar d'una manera o d'una altra, que fan impossible l'existència dels governs democràtics i reformistes — reformistes en «argot» societatari vol dir endegador pacífic i pausat de les reivindicacions obreres — no fan res per a privar la producció a gran escala de municions, gasos asfixiants i altres horrors de la guerra.

**

El nostre acreditat profeta (?) senyor Cambó va reeixint en la seva tasca de mascota negra. Ja hem dit manta vegada que allí on es fica el líder de la «Lliga» poden dir que han begut oli. Les darreres actuacions de l'inventor de l'«anarquista de Terrassa» són prou evidents. S'apropa a Lerroux? El lerrouxisme a l'aigua. Fa magarrufes a les tres potes que resten de la taula governamental, coneguda per bloc? Tenim gairebé la taula enlaire.

Demanam amb fervor a tots els sants i santes que no 'i passi pel cap del senyor Cambó de fer-se republicà o catalanista.

**

Hi ha gent que es fa unes il·lusions insensates. Molts pensen, retrocedint les dates del calendari, que després del 6 d'octubre pot venir un 13 de setembre. Res d'això. Abans hem de passar pel 14 d'abril.

**

Els de la «Ceda» són uns vius. Més ben dit, fan el viu, que no és pas el mateix. En anunciar el míting a la Monumental de Barcelona, acte que ens diuen que han suspès espantats de l'èxit, es trobaven amb un compromís. En quin idioma redactarien els cartells de propaganda? Si ho feien en castellà, ací no agafarien peix. Si empraven el català, a Salamanca s'enfadarien. Si usaven els dos idiomes alhora, es comprometin a donar bel·ligerència a la llengua catalana, i això tampoc ho volen a Valladolid i a Salamanca. Com fer-ho? Doncs senzillament, així: MONUMENTAL. — 17 NOV. 1935. — 11 HRS.

Molt enginyós, eh? I, sobretot, molt jesuític. Penseu, doncs, que el seu republicanisme és una cosa per l'estil.

**

Un prohom lerrouxista ha desmentit les noves que havien corregut de disgregació de la companyia. Ha dit que eren molts. També ho creiem. N'hi ha molts encara en llibertat. A més, aquesta gent només es baralla per al repartiment del botí.

P. MONUMENTAL
Gr. corrida política
GIL ROURES
CEREZA VUELTA
LLÚCIA
D., dia 17 de nov.,
11 Hrs.
ACT. DE PROP. CEDISTA

TÍSNER

—Caram: ¡qué conficto! Ve't ací que ahora no sé si está escrito en catalán o en castellà!

car en qüestió de principis tots estan d'acord. Recordant Nàkens, diríem que els uneix el mateix... d'allò.

**

Com vam fer l'any passat, recordem als feligresos que ja ha arribat l'hora d'adquirir la Santa Butlla, que trobaran a totes les sacristies, des del preu d'una pesseta a cinc drets. També es recomana que no oblidin de proveir-se del carnet electoral. Sense butlla no es pot menjar carn en dies de dejuni ni anar al cel. Sense carnet electoral, no es podrà votar.

**

El senyor Pic i Pon va prometre que donaria la «vida y la hacienda» per tal de passar per la bugada un honor que li volien tacar uns vils calumniadors. Cal acomplir el promès. «Els diners o la vida!», Ai, perdonin, ens pensàvem que érem a l'altra banda.

CORRESPONDENCIA

Francesc Rosseti. — La mutilació dels seus versos no la fèrem nosaltres; la feren els del llapis roig.

Arriero. — *Ciutat.* — Pot enviar-ho a l'«Ilustre Caudillo».

Meck. — L'acudit, molt dolent; el dibuix (?-?) molt bo.

Miquel. — Quan vostè hi va nosaltres ja en tornem.

J. X. — No hi ha res a fer.

Nortell. — Amb la ploma no farà mai res; dediqui's a la cria de coloms.

Piro. — Ja pot «pirar», ja!

Michelin. — De més grossos n'hem vistos.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

TRES LANCEROS BENGALIES

en espanyol, per Gary Cooper i Franchot Tone

LO QUE MANDA EL DIABLO

en espanyol, per Neil Hamilton

AL COMPÁS DEL CORAZÓN

per Mary Brian

REVISTA I DIBUIXOS

Eleccions

—¿Vols dir que alguna vegada han tingut intenció de fer-ne?